

Lapinas ir Zuikė

Sylvia Vanden Heede
su Thé Tjong-Khing
piešiniai

Alma littera

SNIEGAS

Dabar diena.
Zuikė dar guli lovoj.
Bet Lapinas jau atsikėlęs.
Jis ruošiasi išeiti,
nes nebėra duonos.
Lapinas čiumpa krepšį
ir skaičiuoja pinigų.
Užsiriša šaliką
ir užsideda skrybėlę.
Tss! Tylos, Zuikė miega!
Lapinas tyliai uždaro duris.
Tss! Tylos!

Tik pažiūrėk!
Lapinas netiki savo akimis.
Miškas baltas.
Ir Uko medis baltas.

Prisnigo! Iš dangaus prikrito sniego!

Sniegas sode ir ant tvoros,
ant žolės ir ant tako.
Lapinas žengia žingsnį, dar vieną.

Sniegas sako „girgžt“.
Bet labai tyliai.
Lapinas dairosi.
Ten, kur ėjo, liko pėdos –
duobučių raštas.
Kaip smagu!

Lapinas numeta krepšį.
Paima sniego,
sulipdo gniūžtę
ir meta į Uko medį.

Ūžt!!

Tėkšt!

Lapinas greit sulipdo dar vieną gniūžtę.
Ir vėl meta.

Pro šalį!

– Dar kartą, – sako Lapinas.
Jam smagu.

Tėkšt! Ir tėkšt! Gerai sekasi.

Lapinas meta ir meta.

Būk atsargus!

Gali prastai baigtis!

Taip ir yra:

viena gniūžtė skrieja į Uko langą.

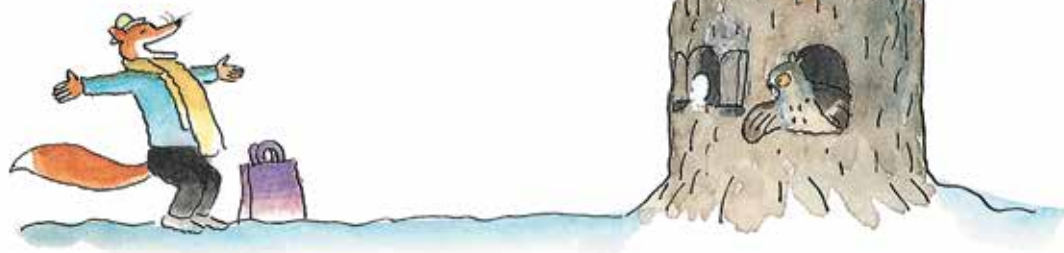
Na ir garsas!

Štai ir Ukas.

– Ei, ei, Lapine!

Baik!

Dar išdauši stiklą!

Bet Ukas nelabai piktas.

Jis taip pat pakabina sniego.

Taip pat sulipdo gniūžtę.

Tėkšt! – ir Lapinas gauna gniūžtę į snukį.

Žaisti su sniegu smagu.
Pelėdžiukas Ukas džiūgauja.
Jis pataiko į Lapiną dar tris kartus.
Į pilvą. Į nugarą. Į pasturgalį.

– Keturi nulis mano naudai! –
garsiai juokiasi Ukas.

Lapinas niūriai žiūri. Smagumas baigėsi. Jis vis tiek nelaimės.
Ukas šį tą sumanė.

– Lipdysiu sniego senį.
Ateik ir tu, Lapine!

Lapinas ateina.
Ukas ridena sniego kamuolį,
ridena ir Lapinas.
Uko kamuolys dvigubai didesnis už Lapino.
Taip turi būti.

Uko kamuolys yra kūnas.

Lapino kamuolys – galva.

– Na, ir kaip mums sekasi? – klausia Ukas.

Lapinas nežino.

Sniego tikrai užtenka.

Ar seniui dar ko nors reikia?

– Jam dar kažko trūksta,
tik nežinau ko, – sako Lapinas.

Taip ir yra.

Seniui kažko trūksta. Bet ko?

Ukas susimąsto.

Lapinas galvą krapšto.

Ko gi trūksta sniego seniui?

– Nosies! – staiga sako Lapinas.

– Kaip pirštu į akį! – linksi Ukas. –

Gerai sakai, Lapine!

Sniego seniui trūksta nosies!

Bet kur greitai rasti nosį?

Ukas vėl susimąsto.

Lapinas vėl galvą krapšto.

Staiga jam topteli.

– Morka!

Sniego senio nosis yra morka!

Ukas išpučia akis.

– Tikrai. Kaip tu viską išmanai.

Kaip gerai, kad žinai.

Ukas greit atneša morką ir
įbeda į senio galvą.
Šis atrodo kaip gyvas.

– Vis tiek kažko trūksta, – taria Ukas.

Jis žiūri į senį.
Tada į Lapiną.
Tada vėl į senį.

– Skrybėlės! – nudžiunga. –
Skrybėlės ir šaliko!

Ir puola prie Lapino.
Šis išsigąsta.

– Tik ne mano skrybėlę!
Ne mano šaliką!
Tau galvoj negerai?
Nori, kad peršalčiau?

Lapinas lekia šalin,
Ukas jam iš paskos.
Bet Lapinas gudrus.
Apsimeta, kad išsigando.

– Nejau taip vėlu? – šaukia jis. –
Turiu eiti!
Parnešti duonos,
kol Zuikė dar lovoj!

Jis užsimaukšlina skrybėlę.
Pasitaiso šaliką.
Griebia krepšį su pinigais.
Ir nueina.
Kur ėjo, liko pėdos.
Ukas ilgai į jas spokso.
Paskui skrenda į savo medį.

